

Datum van
inontvangstneming

:

02/12/2022

Zaak C-647/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

14 oktober 2022

Verwijzende rechter:

Tallinna Ringkonnakohus (Estland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 oktober 2022

Verzoekende partij:

Globex International OÜ

Verwerende partijen:

Duclos Legnostrutture S.r.l.

RD

Voorwerp van het hoofdgeding

Hoger beroep tegen de beschikking van de Harju Maakohus (rechter in eerste aanleg Harju, Estland) van 8 april 2022 houdende verwerping van het beroep van 19 januari 2022 dat deels betrekking had op dezelfde vordering als die welke geldend is gemaakt in het verzoek om uitvoering van een Europees betalingsbevel in de desbetreffende eerdere procedure.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

Uitlegging van verordening (EG) nr. 1896/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure – artikel 267, tweede alinea, VWEU

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1896/2006 aldus worden uitgelegd dat een bepaling van nationaal recht als § 371, lid 1, punt 4, van het Estse wetboek van burgerlijke rechtsvordering (volgens welke een rechterlijke instantie een beroep met name niet-ontvankelijk verklaart wanneer een eindbeschikking van een Estse rechterlijke instantie in een geding tussen dezelfde partijen over hetzelfde voorwerp en op dezelfde grond, onherroepelijk is geworden en een nieuw beroep in rechte in dezelfde zaak uitsluit) zich verzet tegen de behandeling van een beroep met betrekking tot een vordering waarvoor een rechterlijke instantie van een lidstaat een Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd en uitvoerbaar heeft verklaard?
- 2) Indien de eerste vraag in het algemeen aldus moet worden beantwoord dat er sprake is van een belemmering, luidt het antwoord dan anders wanneer na de uitvoerbaarverklaring van het Europees betalingsbevel aan het licht komt dat het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening nr. 1896/2006 is betekend of ter kennis is gebracht?
- 3) Indien de tweede vraag aldus moet worden beantwoord dat er sprake is van een belemmering: kan de rechterlijke instantie die het Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd en uitvoerbaar heeft verklaard, ambtshalve of op verzoek van de eiser beslissen dat de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel ongeldig is, wanneer na de uitvoerbaarverklaring van het Europees betalingsbevel aan het licht komt dat het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening nr. 1896/2006 is betekend of ter kennis is gebracht?
- 4) Indien de derde vraag bevestigend moet worden beantwoord: kan de rechterlijke instantie die het Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd en uitvoerbaar heeft verklaard, ongeacht de toepassing, de beëindiging of de uitkomst van de procedure inzake de gedwongen tenuitvoerlegging bij de rechterlijke instantie in de lidstaat van tenuitvoerlegging, uitspraak doen over de ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EG) nr. 1896/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure (PB 2006, L 399, blz. 1) (hierna: „verordening nr. 1896/2006”), overweging 10, artikelen 1, 12-17, 20, 23 en 26.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Tsiviilkohtumenetluse seadustik (wetboek van burgerlijke rechtsvordering, Estland; hierna: „ZPO”), § 371, § 463, § 466, § 478, § 486, § 489¹, § 490¹, § 660 en § 661.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Globex International OÜ (hierna: „verzoekster”) is een naar Ests recht opgerichte besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met zetel in Estland. Op 1 maart 2016 heeft zij een huurovereenkomst gesloten met Duclos Legnostrutture S.r.l. (hierna: „verweerster I”), een naar Italiaans recht opgerichte vennootschap met zetel in Italië, waarbij zij van 1 juni 2016 tot en met 31 december 2021 bepaalde machines verhuurde. Volgens de overeenkomst diende verweerster I maandelijks een bedrag van 3 000 EUR voor het gebruik van de machines te betalen. Verzoekster heeft de daarop betrekking hebbende facturen aan verweerster I uitgereikt.
- 2 Verweerster I had een betalingsachterstand op 11 facturen uit 2017 en 2018. Om die reden hebben dezelfde partijen op 4 augustus 2018 een contract gesloten over de betaling van de schuld van 33 000 EUR uiterlijk op 31 januari 2019. Tegelijkertijd werd overeengekomen dat andere facturen uit 2018 uiterlijk op dezelfde datum zouden worden betaald.
- 3 RD (hierna: „verweerder II”) is lid van de raad van bestuur van verweerster I en woont in Italië. Het in het vorige punt genoemde contract van 4 augustus 2018 omvat een borgstelling waarbij verweerder II zich tegenover verzoekster heeft verbonden tot nakoming van de financiële verplichtingen van verweerster I tot een bedrag van maximaal 230 000 EUR.
- 4 In dat contract van 4 augustus 2018 is bepaald dat Ests recht van toepassing is op de overeenkomst en dat geschillen behoren tot de bevoegdheid van de Estse gerechten (van de rechter in eerste aanleg Harju; hierna: „rechter in eerste aanleg”).
- 5 Op 2 december 2020 heeft verzoekster de rechter in eerste aanleg verzocht om een Europees betalingsbevel (standaardformulier A in de Estse taal) uit te vaardigen. Verzoekster eiste van verweerdere betaling van de hoofdsom ten bedrage van 101 810 EUR. Verzoekster heeft verklaard dat verweerster I sinds begin 2018 geen huurprijs had betaald en de factuur van 26 oktober 2019 ten bedrage van 5 810 EUR voor het onderhoud en de reiniging van de machines niet had betaald. Voorts heeft verzoekster een vertragingsrente van 8 % per jaar vanaf 31 oktober 2019 tot 1 december 2020 gevorderd. Verzoekster heeft echter een bedrag van 10 674,52 EUR aan vertragingsrente vanaf 31 januari 2019 in rekening gebracht. Zij heeft niet toegelicht waarom zij de vertragingsrente vanaf een eerder tijdstip in rekening heeft gebracht dan het tijdstip dat zij had aangegeven in de eerste regel onder punt 7 van standaardformulier A, in de kolom „vanaf”

- 6 Op 21 januari 2021 heeft de rechter in eerste aanleg een Europees betalingsbevel (standaardformulier E in het Italiaans) voor een totaalbedrag van 110 670,69 EUR (= 101 810 EUR + 8 860,69 EUR) aan verweerders betekend of ter kennis gebracht. De rechter in eerste aanleg heeft echter niet toegelicht waarom hij een lager bedrag aan verdragingsrente dan het door verzoekster berekende bedrag heeft vermeld. Het betalingsbevel werd volgens de rechter in eerste aanleg samen met het verzoek en de bijbehorende bijlagen (dat wil zeggen standaardformulier A in het Ests, standaardformulier E in het Italiaans, de overeenkomst van 1 maart 2016, het contract van 4 augustus 2018 en de specificatie van de hoofdsom en de rente in het Engels, die bij het verzoek waren gevoegd) per aangetekende zending van 17 februari 2021 aan verweerster I betekend of ter kennis gebracht en werd geacht op 27 mei 2021 te zijn betekend aan verweerder II. Aan geen van beide partijen is standaardformulier F toegezonden.
- 7 Op 17 augustus 2021 heeft de rechter in eerste aanleg het betalingsbevel jegens beide verweerders uitvoerbaar verklaard (standaardformulier G). De standaardformulieren G vormen tezamen tegelijkertijd de beschikking van de rechter in eerste aanleg waarmee hij een einde maakt aan het geding, die onmiddellijk als definitief werd beschouwd.
- 8 Bij verzoek van 15 november 2021 hebben verweerders de zaak aanhangig gemaakt bij de Tribunale Ordinario di Aosta (rechter in eerste aanleg Aosta, Italië; hierna: „Tribunale”), waarbij zij aanvoerden dat het betalingsbevel hun niet naar behoren was betekend of ter kennis was gebracht. Verweerders verklaarden dat zij de jegens hen uitgevaardigde betalingsbevelen slechts ten dele en onvolledig hadden ontvangen. Verweerster I heeft twee zendingen ontvangen, namelijk op 27 mei 2021 en op 28 oktober 2021. Verweerder II heeft drie zendingen ontvangen, de eerste twee in augustus 2021 en de laatste op 29 oktober 2021. Er ontbrak één pagina van het aan verweerders toegezonden standaardformulier E in het Italiaans, zij hebben standaardformulier F niet ontvangen en standaardformulier A in het Italiaans ontbrak. De overige documenten waren althans voor verweerder II, die alleen het Italiaans en het Frans beheerst, onbegrijpelijk. Verweerders voerden aan dat zij door de gebrekkige betekening [of kennisgeving] hun rechten niet konden doen gelden. Ter terechtzitting van 23 december 2021 heeft de Tribunale, de partijen gehoord, de tenuitvoerlegging van het betalingsbevel van 21 januari 2021 opgeschort. De Tribunale stelde vast dat de executoriale titel en de betekening ervan aanzienlijke gebreken vertoonden, maar verwees niet naar de bepalingen van verordening nr. 1896/2006.
- 9 Op 19 januari 2022 heeft verzoekster een beroep ingesteld tegen verweerders, dat deels betrekking had op dezelfde vorderingen. Verzoekster eist thans dat verweerders hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van de hoofdsom van 146 810 EUR, vermeerderd met de ten tijde van de instelling van het beroep vervallen verdragingsrente van 22 370,57 EUR en de verder opgelopen verdragingsrente naar Ests recht. De rechtsgrond voor verzoeksters beroep is nog steeds de overeenkomst van 1 maart 2016 en het contract van 4 augustus 2018. Het bedrag van de vordering is hoger omdat verzoekster ook aanspraak maakt op

huurprijzen voor de maanden na de indiening van het verzoek om uitvaardiging van een Europees betalingsbevel op 2 december 2020 en het bedrag van de gevorderde verdragingsrente door het tijdsverloop is toegenomen.

- 10 Bij beschikking van 8 april 2022 (hierna: „bestreden beschikking”) heeft de rechter in eerste aanleg het beroep van 19 januari 2022 verworpen. De rechter in eerste aanleg was van oordeel dat volgens artikel 26 van verordening nr. 1896/2006 en § 490¹, lid 1, ZPO moest worden uitgegaan van Ests procesrecht. Krachtens § 490¹, lid 2, tweede volzin, ZPO kan een uitvoerbaar verklaard Europees betalingsbevel als bedoeld in § 489¹ ZPO worden aangevochten met een voorziening in rechte tegen de beschikking. Noch artikel 17, leden 1 en 2, van verordening nr. 1896/2006, noch § 486, lid 1, punt 2, ZPO staat toe dat hetzelfde geschil in beroep wordt behandeld. Deze bepalingen gelden namelijk in het stadium van de procedure vóór de uitvaardiging van het betalingsbevel (naar Ests recht) of vóór de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel (in de Europese betalingsbevelprocedure). Door de uitvoerbaarverklaring van het Europees betalingsbevel is de betalingsbevelprocedure beëindigd. Het is in dit verband niet relevant of het Europees betalingsbevel terecht uitvoerbaar is verklaard. Volgens artikel 20 van verordening nr. 1896/2006 is het Europees betalingsbevel nietig, indien het gerecht besluit dat heroverweging om een van de in de leden 1 en 2 van dat artikel bedoelde redenen gegrond is. Verweerders kunnen zich echter op grond van zowel deze bepaling als § 489¹ ZPO tot het gerecht wenden. Zolang zij dit niet doen, is het uitvoerbaar verklaarde Europese betalingsbevel een eindbeslissing waaraan de rechter, ongeacht geschillen over de tenuitvoerlegging in het buitenland, niet voorbij mag gaan.
- 11 Op 22 april 2022 heeft verzoekster hoger beroep ingesteld tegen de bestreden beschikking. De rechter in eerste aanleg heeft het hoger beroep ontvankelijk verklaard en doorverwezen naar de Tallinna Ringkonnakohus (rechter in tweede aanleg Talinn, Estland; hierna: „appelrechter”).

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 12 Samengevat betoogt verzoekster dat een Europees betalingsbevel dat verkeerd is opgesteld of ongeldig is betekend, ook al werd het uitvoerbaar verklaard, niet kan beletten dat op grond van dezelfde vordering een beroep wordt ingesteld en wordt afgedaan.
- 13 Verweerders hebben niet gereageerd op het hoger beroep, noch hebben zij in de zaak een verzoek ingediend of een rechtsmiddel ingesteld bij de rechter in eerste aanleg.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 14 Verzoeksters verzoek van 2 december 2020 voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 2 tot en met 4 van verordening nr. 1896/2006, aangezien het om een

grensoverschrijdende burgerlijke zaak gaat die betrekking heeft op de inning van een liquide geldvordering. Volgens het contract van 4 augustus 2018 zijn de Estse gerechten bevoegd om kennis te nemen van het geschil. Tegen deze achtergrond twijfelt de appelrechter er niet aan dat de rechter in eerste aanleg bevoegd was om het Europees betalingsbevel van 21 januari 2021 uit te vaardigen.

- 15 Het dossier bevat geen informatie aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat het Europees betalingsbevel naar behoren aan verweerders is betekend [of ter kennis is gebracht]. Met name standaardformulier F is niet verstrekt aan verweerders, wat in strijd is met artikel 16, lid 1, van verordening nr. 1896/2006. Tevens is standaardformulier A niet in het Italiaans toegezonden, hetgeen, in samenhang met het Italiaanse procesrecht, schending van artikel 12, leden 2 en 5, van verordening nr. 1896/2006 kan vormen. De processen-verbaal van betekening voldoen deels niet aan de voorwaarden van artikel 14, lid 3, van verordening nr. 1896/2006. Op basis van het procesverloop en de inhoud van het dossier kan niet worden nagegaan of het aan verweerders toegezonden standaardformulier E volledig was. Om deze redenen kan de appelrechter bij de beslissing op het hoger beroep vermoedelijk ervan uitgaan dat het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening nr. 1896/2006 aan verweerders is betekend of ter kennis is gebracht.
- 16 Het lijkt geen twijfel dat de rechter in eerste aanleg ten onrechte heeft geweigerd om zich te buigen over verzoeksters vordering die niet aan de orde was in de betalingsbevelprocedure (dat wil zeggen een vordering met een hoofdsom van meer dan 101 810 EUR en verdragingsrente van meer dan 8 860,69 EUR). De rechter in eerste aanleg heeft geen uitspraak gedaan over deze vorderingen en de huidige procedure staat niet in de weg aan een beslissing daarover. Moeilijker is de vraag of de rechter in eerste aanleg een procedure moet toepassen over de vorderingen waarvoor hij op 21 januari 2021 een Europese betalingsbevel heeft uitgevaardigd.
- 17 Blijkens de eerste volzin van overweging 10 van verordening nr. 1896/2006 is de Europese betalingsbevelprocedure een aanvullend en facultatief instrument naast de andere procedurele rechtsmiddelen waarin het recht van de lidstaten en het Unierecht voorziet. Naar Ests procesrecht kan bij een civiele rechterlijke instantie beroep worden ingesteld of, in zaken van volontaire jurisdictie (hierna: „niet-contentieuze zaken”), een verzoek worden ingediend. De beslissing ten gronde in een contentieuze zaak is de rechterlijke beslissing, terwijl in niet-contentieuze zaken wordt beslist bij beschikking waarop de bepalingen betreffende rechterlijke beslissingen overeenkomstig moeten worden toegepast, tenzij bij wet of wegens de aard van beschikking anders is bepaald (§ 463, lid 2, ZPO). De betalingsbevelprocedure behoort eveneens tot de gevallen waarin geen verzoekschrift wordt ingediend (§ 475, lid 1, punt 1, ZPO en hoofdstuk 49).
- 18 De beslissing van de Estse rechter waarbij de niet-contentieuze procedure wordt beëindigd, wordt onder de in § 478, lid 3, ZPO genoemde voorwaarden van § 466, lid 3, ZPO definitief. Indien een beschikking vatbaar is voor beroep, wordt zij

definitief wanneer op grond van de wet geen ander rechtsmiddel meer openstaat of wanneer het rechtsmiddel bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt verworpen of niet-ontvankelijk wordt verklaard. Anders wordt de beschikking definitief door de betekening of de kennisgeving ervan, behoudens andersluidende wettelijke bepaling. Voorts wordt in § 661, lid 2, derde volzin, ZPO onder meer bepaald dat na afloop van een termijn van vijf maanden na de vaststelling van een beschikking, in een niet-contentieuze procedure geen beroep meer kan worden ingesteld tegen die beschikking, tenzij bij wet anders is bepaald.

- 19 De mogelijkheden om in beroep te gaan tegen een beschikking van een rechter in eerste aanleg worden beperkt door § 660 ZPO. Uit deze bepaling vloeit met name voort dat het recht om beroep in te stellen bij wet moet voorzien zijn. Volgens § 660, lid 3, eerste volzin, ZPO kan tegen een eindbeschikking van een rechter in eerste aanleg in een niet-contentieuze procedure beroep worden ingesteld door degene wiens rechten door de beschikking zijn beperkt, tenzij bij wet anders is bepaald. Volgens § 490¹, lid 2, tweede volzin, ZPO kan een uitvoerbaar verklaard Europees betalingsbevel worden aangevochten met een rechtsmiddel als bedoeld in § 489¹ ZPO. De laatstgenoemde bepaling voorziet in het recht van de verweerder (de schuldenaar) om op bepaalde gronden beroep in te stellen. Noch in deze bepalingen, noch elders is in een rechtsmiddel voor de verzoekende partij voorzien.
- 20 De Estse betalingsbevelprocedure verschilt nauwelijks van de Europese betalingsbevelprocedure. De partijen in de Estse betalingsbevelprocedure zijn de eiser [in verordening nr. 1896/2006 (in het Estse) de verzoeker] en de schuldenaar (verweerder). Op grond van het verzoek laat de rechter een betalingsbevel betekenen aan of ter kennis brengen van de schuldenaar, waartegen laatstgenoemde na ontvangst verweer kan aantekenen. Indien een verweerschrift wordt ingediend en de eiser de procedure niet wenst te beëindigen, wordt het geding in beroep voortgezet. Indien er geen verweer wordt aangetekend, dan zal de rechter het betalingsbevel als een definitieve beslissing (beschikking) uitvaardigen, waartegen de schuldenaar om specifieke en beperkte redenen beroep kan instellen. Het betalingsbevel wordt onherroepelijk wanneer er geen beroep wordt ingesteld of het beroep wordt verworpen. Nadat het betalingsbevel onherroepelijk is geworden, heeft het ten aanzien van de daarbij erkende vordering dezelfde werking als een rechterlijke beslissing: het betalingsbevel kan slechts worden gewijzigd of ingetrokken indien de procedure wordt heropend, en een onherroepelijk betalingsbevel sluit de mogelijkheid uit dat het gerecht in dezelfde zaak opnieuw wordt aangezocht. Op deze wijze krijgt het betalingsbevel gezag van gewijsde en wordt de zaak die bij het betalingsbevel is afgedaan, *res judicata* (zie tevens de samenvatting van de Estse betalingsbevelprocedure op https://e-justice.europa.eu/41/DE/european_payment_order?ESTONIA).
- 21 Met betrekking tot de Europese betalingsbevelprocedure voorziet § 490¹, lid 1, ZPO in de toepassing van de bepalingen van Ests recht betreffende de betalingsbevelprocedure voor het deel dat niet in verordening nr. 1896/2006 wordt geregeld. Deze verordening bevat geen bepalingen over de procesrechtelijke

betekenis van een uitvoerbaar verklaard Europees betalingsbevel. Naar het oordeel van de appelrechter voorziet artikel 20 van verordening nr. 1896/2006 niet in een gewoon rechtsmiddel, maar ontleent de verweerder een dergelijk rechtsmiddel aan artikel 490¹, lid 2, tweede volzin, ZPO. Uit de opzet van beide wetteksten, in hun onderling verband beschouwd, blijkt dat de Estse rechter, door een Europees betalingsbevel in een niet-contentieuze zaak uitvoerbaar te verklaren, een eindbeslissing (eindbeschikking) geeft, die gezag van gewijsde krijgt nadat de gewone rechtsmiddelen zijn uitgeput. In het onderhavige geval hebben verweerdere geen beroep ingesteld en de termijn daarvoor (waaronder de in § 661, lid 2, derde volzin, ZPO gestelde termijn van vijf maanden) is inmiddels verstreken. Zij hebben de Estse rechter evenmin verzocht om heroverweging van het Europees betalingsbevel overeenkomstig artikel 20 van verordening nr. 1896/2006.

- 22 Anderzijds hebben verweerdere maatregelen getroffen om de tenuitvoerlegging van het betalingsbevel in Italië te voorkomen. Blijkens de beschikking van de Tribunale van 23 december 2021 hebben verweerdere in ieder geval opschorting van de tenuitvoerlegging verkregen, hoewel dit volgens artikel 23 van verordening nr. 1896/2006 slechts mogelijk is indien een verzoek tot heroverweging krachtens artikel 20 is ingediend. In het onderhavige geval hebben de partijen niets aangevoerd waaruit kan worden opgemaakt dat artikel 22, lid 1 of lid 2, van verordening nr. 1896/2006 van toepassing is. Het is de appelrechter niet bekend of verweerdere zich in de procedure voor de Tribunale ook hebben beroepen op dergelijke omstandigheden.
- 23 Samengevat verkeert verzoekster in een situatie waarin op haar verzoek een Europees betalingsbevel is uitgevaardigd waarvan de tenuitvoerlegging wegens de onregelmatige betekening of kennisgeving van dat betalingsbevel op zijn minst is bemoeilijkt. Zij heeft niet het recht om een beroep tot nietigverklaring van het betalingsbevel door de rechter van de lidstaat van oorsprong in te dienen. Bovendien lijkt het Estse procesrecht eraan in de weg te staan dat verzoekster zich met dezelfde vordering tot een rechter wendt voor een beslissing ten gronde. Volgens de appelrechter is verzoeksters situatie mogelijkwjs niet verenigbaar met het voorwerp en het doel van verordening nr. 1896/2006.
- 24 Met zijn eerste vraag wenst de appelrechter te vernemen hoe artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1896/2006 in het algemeen, dat wil zeggen ongeacht de regelmatigheid van de Europese betalingsbevelprocedure, moet worden uitgelegd.
- 25 Volgens deze bepaling sluit de Europese betalingsbevelprocedure niet uit dat een vordering die aan de voorwaarden van deze verordening voldoet, geldend wordt gemaakt met een andere procedure die volgens het recht van een lidstaat of het Unierecht is toegestaan. Die bepaling kan op twee manieren worden begrepen. Enerzijds kan zij aldus worden opgevat dat de eiser in eerste instantie vrij kan kiezen of hij de rechter verzoekt om een Europees betalingsbevel uit te vaardigen dan wel om een andere procedure in te leiden (bijvoorbeeld door een verzoekschrift in te dienen). Anderzijds kunnen de bewoordingen van de bepaling

aldus worden opgevat dat ook een reeds beëindigde Europese betalingsbevelprocedure niet eraan in de weg staat dat een andere procedure aanhangig wordt gemaakt.

- 26 In het Estse procesrecht staat § 371, lid 1, punt 4, ZPO eraan in de weg dat een civiele rechter opnieuw uitspraak doet over hetzelfde geding. In deze bepaling staat onder meer dat de rechter een beroep niet-ontvankelijk verklaart wanneer een eindbeschikking van een Estse rechter in een geding tussen dezelfde partijen over hetzelfde voorwerp en op dezelfde grondslag en die een nieuw beroep in dezelfde zaak uitsluit, definitief is geworden. In het onderhavige geval is de rechter in eerste aanleg uitgegaan van de opzet en het doel van deze bepaling en heeft hij geweigerd om verzoeksters vorderingen, waarvan sommige ook voorwerp van de Europese betalingsbevelprocedure waren, te behandelen.
- 27 Het Europees Hof van Justitie heeft herhaaldelijk benadrukt dat het beginsel van het gezag van gewijsde in zowel de nationale rechtsorden als het Unierecht van fundamenteel belang is. Om zowel de stabiliteit van het recht en van de rechtsbetrekkingen als een goede rechtsbedeling te garanderen, is het van belang dat rechterlijke beslissingen die definitief zijn geworden nadat de beschikbare beroepsmogelijkheden zijn uitgeput of nadat de beroepstermijnen zijn verstreken, niet langer aan de orde kunnen worden gesteld (zie bijvoorbeeld arresten van 3 september 2009, *Fallimento Olimpiclub*, C-2/08, EU:C:2009:506, punt 22, en 10 juli 2017, ██████████ C-213/13, EU:C:2014:2067, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Bijgevolg gebiedt het recht van de Unie een nationale rechter niet, nationale procedureregels die een rechterlijke beslissing gezag van gewijsde verlenen steeds buiten toepassing te laten, ook al zou daardoor een schending van het recht van de Unie door de betrokken beslissing kunnen worden opgeheven (zie arresten van 3 september 2009, *Fallimento Olimpiclub*, C-2/08, EU:C:2009:506, punt 23, en 10 juli 2017, ██████████ ██████████ C-213/13, EU:C:2014:2067, punt 59 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 28 Volgens de appelrechter zou het in strijd zijn met het beginsel van het gezag van gewijsde om artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1896/2006 aldus uit te leggen dat het niet in de weg staat aan een nieuwe procedure inzake een vordering waarvoor een Europees betalingsbevel door een nationale rechter naar behoren is uitgevaardigd en uitvoerbaar is verklaard. Beslissingen in herhaalde rechtsgedingen met hetzelfde voorwerp brengen het gevaar van tegenstrijdige beslissingen met zich mee. In de meeste gevallen wordt door de eiser een vordering tot veroordeling tot betaling van een geldbedrag ingesteld, maar kan in beginsel niet worden uitgesloten dat de oorspronkelijke verweerder op basis van een toereikend rechtsbelang een declaratoire vordering instelt om een uitspraak te verkrijgen waarin wordt verklaard dat hij niet [tot betaling] gehouden is. Indien hetzelfde geding reeds op verzoek van de eiser is beslecht door een gerecht, moeten de gerechten weigeren om de „tegenvordering” van verweerder te behandelen. In het Estse recht vormt § 371, lid 1, punt 4, ZPO daarvoor een geschikte grondslag. De gerechten mogen dezelfde vordering van de eiser

evenmin opnieuw behandelen, omdat de eiser daardoor meermaals betaling van verweerder zou kunnen verlangen.

- 29 De tweede vraag is relevant voor het geval dat het Europees Hof van Justitie bij de beantwoording van de eerste vraag ervan uitgaat dat een nationale bepaling als § 371, lid 1, punt 4, ZPO althans in de regel eraan in de weg kan staan dat een vordering waarover bij een Europees betalingsbevel uitspraak is gedaan, in het kader van een beroepsprocedure opnieuw wordt behandeld.
- 30 Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat verordening nr. 1896/2006 aldus moet worden uitgelegd dat de in de artikelen 16 tot en met 20 van deze verordening bedoelde procedures niet van toepassing zijn wanneer blijkt dat een Europees betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van deze verordening is betekend of ter kennis gebracht. Indien een dergelijke onregelmatigheid pas aan het licht komt nadat het Europese betalingsbevel uitvoerbaar is verklaard, moet de verweerder in staat worden gesteld om op te komen tegen die onregelmatigheid. Wanneer deze onregelmatigheid genoegzaam wordt aangetoond, brengt zij de ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring mee (arresten van 4 september 2014, *eco cosmetics en Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 en C-120/13, EU:C:2014:2144, punt 49 en dictum, en 6 september 2018, *Catlin Europe SE*, C-21/17, EU:C:2018:675, punten 53-57). Naar Ests recht beschikt de verweerder krachtens § 490¹, lid 2, tweede volzin, ZPO over een overeenkomstig rechtsmiddel. Noch het Unierecht, noch het Estse recht voorziet in een vergelijkbaar recht voor de eiser.
- 31 Voorts heeft het Europees Hof van Justitie geoordeeld dat een regeling met betrekking tot de wijze waarop het beginsel van het gezag van gewijsde ten uitvoer wordt gelegd in de betalingsbevelprocedure, zich mogelijkerwijs niet verdraagt met het doeltreffendheidsbeginsel, aangezien deze regeling de handhaving van de aan consumenten te bieden bescherming onmogelijk of uiterst moeilijk maakt (arrest van 18 februari 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, punt 54). Volgens de appelrechter kan niet worden uitgesloten dat ook de omstandigheid dat de uitoefening van eventuele rechten van de eiser wegens een procedurefout van de rechter die het Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd, onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt, niet verenigbaar is met het doeltreffendheidsbeginsel. De situatie waarin verzoekster thans verkeert, zou kunnen worden aangepakt door de uitlegging dat de toepassing van een Europese betalingsbevelprocedure niet eraan in de weg staat dat een andere procedure wordt ingesteld, wanneer het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening nr. 1896/2006 is betekend of ter kennis is gebracht.
- 32 De derde vraag is op zijn beurt relevant voor het geval dat uit het antwoord op de tweede vraag blijkt dat een formeel definitieve rechterlijke beslissing waarbij een Europees betalingsbevel (zij het onregelmatig) is betekend of ter kennis is gebracht en uitvoerbaar is verklaard, zich verzet tegen de inleiding van een nieuwe procedure over dezelfde kwestie.

- 33 In dit geval moet worden vastgesteld of de rechter die het Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd en uitvoerbaar heeft verklaard, ambtshalve of op verzoek van de eiser kan beslissen dat de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel ongeldig is, wanneer na de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel aan het licht komt dat het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van verordening nr. 1896/2006 is betekend of ter kennis is gebracht. De appelrechter gaat ervan uit dat een dergelijke beslissing door de rechter kan worden gegeven in een vergelijkbaar stadium van de procedure als dat in de onderhavige zaak, namelijk bij de toetsing van de ontvankelijkheid van het beroep.
- 34 De verwijzende rechter is geen rechtspraak van het Hof bekend over de vraag of en op welke rechtsgrondslag een rechter die een Europees betalingsbevel heeft uitgevaardigd en uitvoerbaar heeft verklaard, op verzoek van de eiser of ambtshalve kan beslissen dat de uitvoerbaarverklaring ongeldig is. Tegelijk blijkt uit de omstandigheden van het onderhavige geval dat verweerders er wellicht geen belang bij hebben om bij een Estse rechter een verzoek in te dienen of beroep in te stellen, aangezien zij reeds van een Italiaanse rechter de opschorting van de tenuitvoerlegging van het betalingsbevel hebben verkregen en het niet duidelijk is of het betalingsbevel in Italië wel ten uitvoer kan worden gelegd.
- 35 Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter voorts te vernemen of de rechter ambtshalve of op verzoek van verzoekster, ongeacht de toepassing, de beëindiging of de uitkomst van de procedure over de gedwongen tenuitvoerlegging bij de rechter van de lidstaat van tenuitvoerlegging, uitspraak mag doen over de ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel.
- 36 Volgens de in punt 30 aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie zijn de procedures als bedoeld in de artikelen 16 tot en met 20 van verordening nr. 1896/2006 niet van toepassing wanneer aan het licht komt dat het betalingsbevel niet overeenkomstig de minimumnormen van de artikelen 13 tot en met 15 van die verordening is betekend of ter kennis is gebracht. Dit zou althans in de regel betekenen dat in een dergelijk geval ook de andere rechtsgevolgen van de betekening of kennisgeving niet intreden, ongeacht of de verweerder stappen heeft ondernomen om zijn rechten te verdedigen bij de rechter van de staat van oorsprong.
- 37 Volgens de appelrechter mag de beslissing over verweerders beroep als bedoeld in artikel 20 van verordening nr. 1896/2006 geenszins afhangen van de vraag of in de staat van tenuitvoerlegging uitspraak wordt gedaan over de uitvoerbaarheid van het betalingsbevel. Een ambtshalve of op verzoek van de eiser te wijzen beslissing over de ongeldigheid van de uitvoerbaarverklaring van een betalingsbevel mag evenmin afhangen van de afhandeling van een geschil dat tijdens de tenuitvoerlegging is gerezen.

- 38 De beantwoording van de vragen die in het dictum van de beschikking zijn geformuleerd en in de motivering zijn toegelicht, is noodzakelijk voor de uitspraak over verzoeksters beroep. Van de antwoorden op deze vragen hangt af of de beroepsprocedure ook moet worden gevoerd met betrekking tot de vorderingen waarover een Europees betalingsbevel is uitgevaardigd, met name wanneer de procedure voor de uitvaardiging of de uitvoerbaarverklaring van het betalingsbevel niet zou stroken met de voorwaarden van verordening nr. 1896/2006. De in de vragen aangehaalde bepalingen zijn onvoldoende duidelijk en zijn nog niet door het Hof toegelicht (zie arrest 6 oktober 1982, CILFIT, C-283/81, EU:C:1982:335, punten 14-20). In deze omstandigheden is een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267, tweede alinea, VWEU noodzakelijk in de procedure bij de appelrechter.